

Hitből hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2016. november

Havonta megjelenő bibliai folyóirat

Melyik az igaz egyház?

Egy rosszul feltett kérdés

A történelem során sok millió ember feltette már ezt a kérdést: „Melyik az igaz egyház?” Az idő azonban nem segít megoldani ezt a problémát, hiszen a keresztény egyház történelmében több ezer csoport volt már, amelyik hitelveiben vagy tanításaiban azt állította magáról, hogy szervezete az egyedüli „igaz egyház”. Ezen csoportok közül némelyik napjainkban is aktív – néhány ismertebb példa a katolikus egyház, a mormonok, a Jehova tanúi vagy az adventisták. Csakhogy az igaz egyház megtalálását tovább nehezíti az a tény, hogy ezen csoportok mindig is hajlamosak voltak tovább töredezni kisebb-nagyobb szilánkokra, melyek utána szintén a kizárólagosság igényével léptek fel.

De kinek van igaza?!
Melyik akkor az igaz egyház?! Nos, erre a

kérdésre nem fogunk válaszolni ebben a tanulmányban... Ugyanis ahelyett, hogy megpróbálnánk a sok száz, vagy sok ezer jelölt közül kiválasztani az „igazit”, érdemesebb megvizsgálni először magát a kérdést!

Egyáltalán miért merül fel ez a kérdés? Hiszen sok ember egyáltalán nem is foglalkozik vele! Nagyon sokan gondolkoznak úgy, hogy „a szüleim ilyen és ilyen vallásúak voltak, én is ebbe születtem bele, és ebben is fogok meghalni...” Mi az oka annak, hogy sokan – bár rengeteg kifogásolható dolgot látnak egyházukban – mégis ragaszkodnak hozzá? Talán nem kíváncsiak az igazságra?! Aki már felteszi azt a kérdést, hogy melyik az igaz egyház, az nyilvánvalóan keres valamit. Csakhogy ez a valami – az esetek túlnyomó többségében – nem az igazság...

Egy emberi alapszükséglet

Amikor háború van, az emberek ösztönösen keresik a biztonságot. Légitámadás esetén senki nem megy az utcákra parádézni, hanem pincékbe, óvóhelyekre menekülnek, és azt remélik, hogy ott nem fogja utolérni őket a veszedelem. A biztonság, az állandóság és a kiszámíthatóság iránti szükségletünk valójában *alapszükséglet*. Mindent elkövetünk biztonságunk megőrzése érdekében, és ha egy rajtunk kívül álló tényező ezt veszélyezteti, rendszerint menekülni kezdünk. Ez az emberi magatartás azonban nemcsak fizikai, hanem lelki értelemben is igaz.

A keresztények többsége azt vallja, hogy Isten haragszik a bűnre, és előbb-utóbb le fog sújtani a bűnösökre. Mivel az isteni számonkérés minden embert érint, és nem lehet előle elbújni, ez egy olyan – rajtunk

kívül álló – tényező, ami nagy mértékben fenyegeti biztonságunkat. Teljesen ésszerű tehát, hogy a keresztények olyan „óvóhelyeket” keresnek, ahol az Isten haragja elől garantáltan védve vannak. Amíg valaki biztonságban érzi magát, addig nem is keres más fedezéket. Csak akkor kezd kutatni, ha elbizonytalanodik abban a dologban, amire korábban vallásos biztonságát alapozta. A keresés tárgya azonban nem az igazság, hanem a *biztonság*, ugyanis az embernek alapvetően nincs *igazság-szükséglete!*

Miben keresnek a vallásos emberek biztonságot?

A vallásos emberek számos különböző dologra alapozzák biztonságukat Isten haragjával szemben.

Tartalomjegyzék

Melyik az igaz egyház?.....	1
Bevington naplója XII.....	8

Nagyon könnyen kideríthető, miben bíznak, ugyanis ezeket a dolgokat általában előszeretettel hangoztatják. Bár a különböző egyházak kínálata változó lehet, a tagjaik által leggyakrabban ismételt szlogenek alapján mégis fel lehet ismerni a domináns „óvóhelyeket”.

A szervezet

A legtöbb keresztény egészen egyszerűen abban a szervezetben bízik, amelynek tagja. A leggyakoribb szlogenek, amit a szervezetben bízók hangoztatnak: „Ez Isten egyháza!” „Mi vagyunk a maradék!” „A szüleim is ehhez az egyházhoz tartoztak!”

A szervezethez való tartozás általában két különböző indoklás alapján nyújt biztonságérzetet:

- a szervezet ősisége, jogfolytonossága
- profétikus küldetésstudat / a végidők egyháza

A szervezet ősiségére leginkább a katolikusok hivatkozhatnak, hiszen az ő egyházuk az egyetlen hivatalos jogutódja annak az eredeti, apostoli egyháznak, amelyet Jézus Krisztus alapított, és amelyet Szent Péterre mint első pápára bízott. Mivel a lelki hatalmat jelentő papi tisztségek, és az ezzel járó kiváltságok (pl. szentségek kiszolgáltatása) ebben az egyházban öröklődtek, nem kétséges, hogy ha valaki jóban akar lenni Istennel (vagy legalábbis meg szeretne menekülni a pokol tüzétől), akkor annak az *eredeti csatornán keresztül* kell Hozzá járulnia.

Másrészt a reformáció korában keletkezett, mára népegyházzá vált (pl. református, evangélikus) felekezetek hívei is általában egyházuk több száz éves múltjára és reformátori örökségük jogfolytonosságára hivatkoznak. Mivel a protestáns történelmi felekezetek múltja – a katolikus egyházzal ellentétben – nem nyúlik vissza az apostoli korig – híveik beírják a „szüleim is ebben a vallásban éltek le az életüket” típusú kijelentésekkel, és abban bíznak, hogy ha a *felmenőiknek jó volt ott*, akkor valószínűleg ők sem fognak elkárhozni.

A történelmi felekezetek érvelésénél sokkal fajsúlyosabb azon modern közösségek (pl. mormonok, Jehova tanúi, adventisták) állítása, mely szerint a bibliai próféciák pontosan az ő egyházukra mutatnak rá, mint az utolsó idők egyházára. Ezen érvelés szerint a történelmi felekezetek mind hitehagyók lettek, ezért Isten egy új szervezetben állította helyre a végidők egyházát, amely az ítélet napján győzedelmesen áll majd meg a többi (bukott és el-

ítelt) egyházzal szemben. Logikus tehát, hogy csak akkor lehet valaki biztonságban Isten haragjától, ha a hitehagyó szervezetekből kilép, és az *Isten által helyreállított egyházhoz* csatlakozik...

Emberek

Főleg kisebb közösségekre jellemző, hogy egy-egy meggyőző fellépésű vezető személyiség körül egész kultusz alakul ki. Amikor rendszeresen érvként használnak egy csoportban viták eldöntésére olyan mondatokat, mint pl. „Ez Isten embere / prófétája!” „A főpásztor / a nagy kenetű testvér megmondta, hogy...” stb. – ott tudhatjuk, hogy embereket követnek.

Ezekben a csoportokban a központi személy jelenti a biztonságot az emberek számára: amíg a vezetőt követik, addig biztosan jó helyen vannak, hiszen a vezetőt Isten vezeti; szavai és tettei Isten szavai és tettei. A vezető személyével szemben megfogalmazott bármilyen kritika elfogadhatatlan.

Ez az emberben való vakon bízás nem csak egyetlen személyre, hanem egy vezető testületre, egyháznökségre, zsinatra vagy generálkonferenciára is irányulhat. A lényeg az, hogy egy személynek vagy egy szűk csoportnak olyan tekintélye van az egyház ügyeinek meghatározásában, hogy tévedést nem is lehet rajtuk számon kérni – hiszen *annyira Isten vezetése alatt állnak, hogy nem is tévedhetnek...*

Eszmék, rituálék

Sok olyan keresztény van, aki látja ugyan az egyházi visszaéléseket és helytelenségeket, de mégis kitart a szervezet mellett, mert azt mondják: „Nálunk van az igazság!” „Mi az igazságban vagyunk!” Ezek a keresztények az „igazság” alatt természetesen a tantételeket, az egyház hitvallását értik. Tudják, hogy az egyházukban sok probléma van, mégis azzal nyugtatják meg magukat, hogy amíg a jó tantételeket (az „igazságot”) hirdető egyházban vannak, addig Isten haragja biztosan elkerüli őket.

Ebbe a kategóriába sorolható ennek a gondolkodásnak egy további változata is, mely szerint nemcsak a tantételekkel való eszmei azonosulás számít, hanem azoknak a rituáléknak a megtartása is, amelyeket az egyház vagy közösség – természetesen az „igazsággal” összhangban – előír, pl.:

- Szedik-e a tizedet, és ha igen, hogyan?
- Milyen legyen a nők szoknyájának hossza?
- Engedik-e a húsevést, dohányzást, kávé, alkoholt?
- Mely napot vagy napokat ünneplik meg?

A kritériumok egyházanként változnak, ám a lényeg ugyanaz: a gyülekezeti kézikönyvben, katekizmusban előírt, vagy szokásjog alapján megkövetelt cselekedet-listák kipipálásával megnyugodhatnak a hívők. Még ha van is hiba az egyházban, az egyén *megtette, amit megkövetelt tőle az Úr* (elfogadta a helyes tantételeket, megtartotta a kötelező rituálékat/szokásokat), így biztonságban lehet az ítélet napján...

Jelek, csodák

Egyes keresztény közösségekben (pl. karizmatikus gyülekezetekben) kiemelt helyen szerepelnek a csodák, melyeket Isten erejének tulajdonítanak. Mivel gyógyulások és nagy átélések vannak jelen a gyülekezetben, azt hangoztatják, hogy „Isten hatalmasan munkálkodik közöttünk!” Ebből pedig azt az egyértelmű következtetést vonják le, hogy jó helyen vannak. Csodákkal, átélésekkel gyakorlatilag bármit lehet igazolni: a gyülekezetet, a tantételeket, a szokásokat, a pásztor/prédikátort, stb.

És ha valaki mégis fel meri vetni, hogy a tanításban hemzsegnék a bibliaellenes, spiritualista eszmék? Hogy esetleg a pásztor dőzsölő milliomos, netalán durva bűnökben él? Hogy a csodák esetleg nem is Istentől vannak, hanem az ördögtől? Hogy a gyülekezeti átélések inkább a rockzenével és a tömegpszichózis módszereivel kicsalt testi reakciók, nem pedig a Szent Szellem megnyilvánulásai? Ilyen kérdésekkel szóba állni sem szabad, hiszen *Isten hatalmas ereje tesz bizonyosságot* arról, hogy jó helyen, biztonságban vannak...

A szegletkő és hamisítványai

Amikor valaki elbizonytalanodik „fedezékében”, a valódi kérdése legtöbbször nem az, hogy „Melyik az igaz egyház?”, netalán „Mi az igazság?”, hanem az, hogy „Hol lehetek biztonságban Isten haragja elől?” Istent azonban nem lehet becsapni burkolt kérdéseinkkel. Ő pontosan ismeri szívünk gondolatát, és nemcsak a kiábrándító valósággal szembe-sít, hanem az igazi megoldást is felkínálja!

„Mert így szóltok: Szerződést kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetségre léptünk. A sodró áradat, ha jön, nem ér el minket, mert a hazugságot választottuk oltalmunkul, és a csalárdság mögé rejtőztünk el.

Ezért így szól az én Istenem, az ÚR: Íme, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal. Aki hisz, az nem fut el! A jogosságot mérőkötéllé tettem és az igazsá-

got színtezővé. Jégeső söpri el a hazugság oltalmát, és víz önti el a rejtekhelyét. Semmivé lesz a halállal kötött szövetségetek, és nem áll meg a sírral való egyezségetek. Ha jön az ostorozó áradat, elsodor titeket. Ahányszor csak eljön, elragad titeket, mert eljön minden reggel meg nappal és éjszaka is. Borzalom megérteni ezt a kijelentést. Mert rövid lesz az ágy ahhoz, hogy kinyújtózhassatok, és szűk lesz a takaró a betakarózáshoz.” (Ézsaiás 28:15-20)

Az Úr felfedi a szívek titkát: az ember valójában az „ostorozó áradat” – Isten haragja – elől keresi a menedéket! És amikor talál valamit, amit biztonságosnak gondol, azzal nyugtatgatja magát, hogy minden rendben lesz. Pedig nincs biztonságban, és nem lesz minden rendben! Isten félreérthetetlenül kimondja, hogy a „*hazugság oltalma*” – még ha ad is egy hamis biztonságérzetet – ténylegesen nem ment meg Isten haragjának napján. Bár sokan azt remélik, hogy a vallásos pótlékok biztonságot jelentenek majd számukra a végső próba idején, de sajnos, akkor már késő lesz ráeszmélni a borzalmas valóságra: hazugságban bíztak, és nem menekülnek meg!

Ugyanakkor Isten azt is tudja, hogy szükségünk van a biztonságra, hiszen ezt a szükségletet Ő maga ültette el a szívünkben. Éppen ezért a *csalárdság mögé rejtőzés* pusztuláshoz vezető alternatívájaként – még időben – felkínálja nekünk az igazi biztonságot jelentő *szegletkövet*. Azt ígéri, hogy aki ebben a *szegletkőben* hisz, annak nem kell félnie Isten haragjának napján, és nem kell többé menekülnie.

Péter apostol világossá teszi, hogy ez a biztonságot nyújtó „szegletkő” nem más, mint maga Jézus Krisztus:

„tudjátok meg ti mindnyájan és Izráel egész népe, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból, őáltala áll ez előttetek egészségesen. Ez az a kő, amelyet ti mint építők megvetettetek, és amely mégis szegletkővé lett. Nincsen üdvösség senki másban, mert nem adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.” (Apostolok cselekedetei 4:10-12)

Egyedül Jézus Krisztusban van üdvösség, egyedül Benne van biztonság! Rajta kívül nincs senki és semmi – sem szervezet, sem tanító, sem tanítás, vagy bármilyen dolog –, ami megmenthetne minket a veszedelemtől. Ugyanakkor a „szegletkőben” való hit kizárólagos: minden más csak hamis biztonságérzetet tud adni.

Két csoport

Jeremiás könyve még világosabbá teszi az Úrban való hit kizárólagos voltát:

„Azt mondja az ÚR: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testi erőre támaszkodik, az ÚRtól pedig elfordul a szíve! Mert olyan lesz, mint a cserje a pusztában, amely nem látja, hogy jó következnie, hanem sivár helyen lakik a sivatagban, kopár és kihalt földön.

De áldott az a férfi, aki az ÚRban bízik, és akinek bizodalma az ÚR. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, levele zöld marad. Száraz esztendőben sem aggódik, nem szűnik meg gyümölcsöt teremni.” (Jeremiás 17:5-8)

Ez a kijelentés kétféle embert állít szembe egymással: az átkozott ember emberben bízik, és nincs biztonságban; az áldott ember pedig az Úrban bízik, és biztonságban van. Ez a két lehetőség van, nincs harmadik. Vagy a testi erő, vagy az Úr! De akkor mi van azokkal a keresztényekkel, akik azt állítják, hogy Krisztusban bíznak, de azért vannak ebben vagy abban az egyházban, mert ez az Isten egyháza, vagy mert ott van az igazság stb.? Ők melyik kategóriába tartoznak?

Az ige szerint az Úrban bízás kizárólagos, ugyanis aki testi erőre támaszkodik, annak szíve elfordul az Úrtól. Nem lehet az Úrban ÉS még valamiben bízni. Ha valaki emberi dolgokban kezd bízni, az nem tud egyidejűleg az Úrban is bízni, kétfelé ugyanis nem tud fordulni a szívünk. Nem tudunk egyszerre kétfelé összpontosítani: vagy Jézus Krisztusra figyelünk és Benne bízunk, vagy más dolgokba vetjük a bizalmunkat. Aki azt állítja, hogy az Úrban bízik, ÉS még valamiben, az valójában nem az Úrban bízik, hanem abban a másik dologban.

Az „igaz egyház” az Igazság ellenében

Az Úrban bízás nem azt jelenti, hogy valaki Isten egyházához – mint szervezethez – tartozik. A lényeg nem a tagság, a tantételek, a szokások, a hagyományok – vagy bármi más dolog –, hanem csak és kizárólag a Krisztussal való személyes kapcsolat. Sajnos az „igaz egyház” – mint szervezet – nagyon is képes az Igazság – mint személy – ellen fordulni, ráadásul az „igazság” – mint tantételek – nevében:

„Végül a szolgálk visszamentek a főpapokhoz és

a farizeusokhoz, akik azt kérdezték tőlük: Miért nem hoztátok ide? A szolgálk pedig így válaszoltak: Soha ember még így nem beszélt, mint ő! A farizeusok erre azt mondták: Talán titeket is megtévesztett? Vajon hitt-e benne valaki a főemberek vagy a farizeusok közül? De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!” (János 7:45-49)

Ezek a főemberek és farizeusok a zsidó nép – az akkori „Isten népe”, az „igaz egyház” – vezető testülete voltak! Ám amikor eljött a testté lett Igazság Jézus Krisztus személyében, az „igaz egyház” vezetői – a törvényben foglalt isteni „igazság” letéteményesei – szentül meg voltak róla győződve, hogy ez az ember egy szemfényvesztő csaló!!! Jézus nyíltan a szemükbe mondta, hogy ezek az emberek – az „igaz egyház” vezetőiként – inkább akadályozzák az emberek üdvösségét, mintsem elősegítik:

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt; mert ti nem mentek be, s azokat sem hagyjátok bejutni, akik bemennének!” (Máté 23:13)

Ez tragikus! Nem elég, hogy az „igaz egyház” vezetői maguk sem mennek be a mennyek országába, de tekintélyüknél fogva más, őszinte, kereső embereket is megbotránkoztatnak. Ebben a bibliai feljegyzésben egy nagyon szomorú példát láthatunk arra, hogyan válhat egy Isten által alapított, és általa elhívott „igaz egyház” a valódi biztonság – Jézus Krisztus – megtalálásának egyik legnagyobb akadályává.

Ez a tragédia bontakozik ki a vakon született ember tárgyalásán is. Mivel Jézus szombati napon gyógyította meg ezt a születésétől fogva vak embert, a zsidó nép vezetőinek ez nagyon nem tetszett. Minden elkövettek, hogy bemocskolják Jézust. Még azt is megpróbálták bebizonyítani, hogy nem is történt valódi csoda, és a vak nem is volt igazán vak. Ennek érdekében idézték be a meggyógyult férfi szüleit a tárgyalásra:

„A zsidók nem hitték el róla, hogy vak volt, és megjött a látása, amíg oda nem hívták a szüleit. Megkérdezték tőlük: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Akkor hogyan lát most?”

A szülei pedig így válaszoltak: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született, de azt nem

tudjuk, hogyan lát most, és nem tudjuk, hogy ki nyitotta meg a szemét. Elég idős már, őt kérdezték, ő beszéljen magáról!

Ezeket mondták annak szülei, mivelhogy félték a zsidóktól, mert már megegyeztek a zsidók, hogy aki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából. Ezért mondták annak szülei, hogy elég idős már, őt kérdezzék.” (János 9:18-23)

Figyeljük meg, miért azt mondták a vakon született ember szülei, amit mondtak! Azért, mert „félték a zsidóktól”! De hiszen ők is zsidók voltak! Mitől félték tulajdonképpen? Attól félték, hogy kizárják őket a zsinagógából! Attól félték, hogy ha kizárják őket az „igaz egyházból”, akkor hogyan lesznek közösségekben Istennel?! Pontosan úgy gondolkodtak, mint ahogy nagyon sok keresztény ma is gondolkodik: az „Isten népéhez” való tartozásukban bíznak, és ettől remélik a biztonságot! Ha ugyanis kizárják őket, nem lesznek többé biztonságban, és Isten haragja marad rajtuk!!

Valójában a **biztonságukat féltették**, és ennek érdekében készek voltak megtagadni Jézus Krisztust! Pedig pontosan tudták az igazságot – a Biblia leírja, hogy csak azért mondták ezeket, mert félték, nem pedig azért, mert nem tudták, mi az igazság! Micsoda tragédia!!! A vakon született ember szüleit pontosan az „igaz egyház” vezetői botránkoztatották meg!

Az egyházak ma is ugyanilyen félelemben tartják tagjaikat, amikor az emberek hitét – Jézus Krisztus helyett – a szervezethez, személyekhez, tantételekhez stb. láncolják. És ma is sokan vannak, akik a biztonság elvesztésétől való félelem miatt tagadják meg Jézus Krisztust. Nem feltétlenül nyíltan – mint ahogy a vakon született ember szülei sem nyíltan tagadták meg Őt. Csupán azzal, hogy nem vallják meg az Igazságot, amikor a Jézus Krisztusért való kiállás kimozdítaná őket a hamis biztonságot nyújtó fedezékükből. Így botránkoztatja meg ma is az „igaz egyház” keresztények sokaságát!

Megtalálni az igazit

Bár a vakon született ember szüleit sikerült megfélemlíteniük a vezetőknek, a meggyógyult férfit már nem. Mikor kifogytak az érvekből, magukból kikelve támadták, megátkozták, és végül még az „igaz egyházból” is kizárták:

„Örök idők óta nem hallottak még olyat, hogy egy vakon született szemét valaki megnyitotta volna. Ha ez az ember nem Istentől lenne, sem-

mit sem tehetne. Erre azt mondták neki: Te mindenestül bűnben születted, és te tanítasz minket? És ezzel kidobták.” (János 9:32-34)

Itt nem pusztán arról van szó, hogy fizikailag hajították ki ezt az embert a teremből, hanem arról, hogy a zsinagógából zárták ki (22. v.). Más szóval: megfosztották őt az Istennel való közösségtől és ezzel együtt az üdvösség reménységétől! Itt volt tehát ez az ember, akivel hatalmas, isteni csoda történt: vakon született, de aznap *Valaki* meggyógyította a szemét, és most végre lát! Ugyanakkor az „igaz egyházból”, és az Istennel való kapcsolatból ugyanezen a napon meg kizárták! Most akkor hogy is van ez?! Olvassuk el a folytatást:

„Meghallotta Jézus, hogy kidobták, és amint rátalált, megkérdezte tőle: Hiszel-e az Emberfiában? Ő így válaszolt: Ki az, Uram, hogy higgyek benne? Jézus pedig azt mondta neki: Most már látod is őt, mert aki beszél veled, ő az. Ő pedig azt mondta: Hiszek, Uram. És imáda őt.” (János 9:35-38)

Amikor meghallotta Jézus, hogy kizárták ezt az embert a gyülekezetből, azonnal keresni kezdte őt. Aztán mikor megtalálta és megszólította, feltette neki a káté-kérdéseket... nem?! Hogyisne! **Egyetlen kérdést tett fel** csupán – az egyetlen lényeges kérdést: „Hiszel-e az Emberfiában?” Ez ugyanaz a kérdés, mint amiről Ézsaiás könyve is ír: Hiszel-e a szegletköben? Akarsz-e Jézus Krisztussal személyes kapcsolatban lenni?!

Jézus ezt a kérdést egy olyan embernek tette fel, akit éppen most zártak ki az „igaz egyházból”! A vakon született csalódott abban a szervezetben, amelyre minden zsidó a biztonságát alapozta. Jézus pedig lehajolt hozzá és a hamisítvány helyébe felkínálta neki az igazi megoldást! Ő pontosan azokat a „valláskárosult” embereket tudja megszólítani, akik már csalódtak a „hazugság oltalmában” – akik már ráébredtek arra, hogy amit az „igaz egyház” kínál számukra, az hamis biztonság csupán.

Lehet valaki a legigazibb egyházban, vallhatja a legkorszerűbb tantételeket, gyakorolhatja a legbiblikusabb szokásokat, követheti a legnagyobbas pásztort vagy vezetőket, tapasztalhatja a leghatalmasabb csodákat és átéléseket stb. – de ha Jézussal nincs élő kapcsolata, nincs biztonságban. Ezek a dolgok nem tudnak megmenteni. Az igazi kérdés az, hogy találkozta-e már *Vele*? Megtetted-e már azt, amit ez a vakon született ember: megadtad-e már magadat személyesen Jézus Krisztusnak?

A vakon született ember „imádta őt”. Elismerte, hogy nincs más lény ezen a világon, akit követni érdemes – csak Jézus Krisztus. Bár kizárták az „igaz egyházból”, és kimondták róla, hogy nincs többé közössége Istennel, valójában akkor találta meg az Istennel való igazi közösséget, amikor bizalmát egyedül Jézus Krisztusba vetette, és megadta magát Neki.

Mindenki keres valamit

Az emberek biztonságra vágnak, ezért merülnek fel olyan kérdések, hogy „Melyik az igaz egyház?” Amiről azonban sok „kereső” megfélekedezik, az az, hogy maga **Isten is keres!** Isten olyanokat keres, akik nem pusztán jól akarnak „helyezkedni”, és csak azért vallásosak, hogy megmeneküljenek Isten haragjától:

„Jézus azt mondta neki: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben fogjátok imádni az Atyát...

*De eljön az óra, és az most van, amikor az **igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát**, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik őt imádják, azoknak lélekben és igazságban kell őt imádniuk.”* (János 4:21,23-24)

Amikor Jézus a samáriai asszonnyal beszélgetett, az asszony kérdése is pontosan ez volt: „Melyik az igaz egyház?” A zsidó vagy a samáriai teológusoknak van igaza? Melyik hegyen kell imádni Istent? (20. v.) Jézus azonban világossá tette számára, hogy az emberi számítás szerinti „igaz egyház” fogalma az újszövetség rendszerével elavulttá válik! Az „igazi imádók” mostantól nem egy konkrét helyen (Jeruzsálemben vagy a Garizim hegyén) vagy egy konkrét szervezet keretében (zsidók vagy samáriaiak) imádják az Atyát, hanem „*lélekben és igazságban*”.

Ehhez a forradalmi kinyilatkoztatáshoz még azt is hozzátette az Úr, hogy maga az Atya az, aki ilyen imádókat keres magának! Más szóval: azok az emberek, akik azzal akarnak jó pontot szerezni Istennél, hogy az „igaz egyházhoz” tartoznak – szervezeteket, tantételeket, szokásokat, embereket stb. követnek – nagyon melléfognak. Isten nem ezt a fajta imádatot keresi! Az „igazi imádó” titulust nem azoknak osztja, akik jó keresztényhez híven rendszeresen befizetik a „vallási életbiztosításukat”, hanem akik „*lélekben és igazságban*” imádják Őt.

Lélekben és igazságban

Ha tehát valaki biztonságban szeretné tudni magát Isten haragjától, vagy más szóval jó kapcsolatban akar lenni Istennel, akkor arról kell meggyőződnie, hogy „*lélekben és igazságban*” imádjá-e az Atyát. A Biblia nagyon világosan megmondja, hogyan tudjuk Istent igazán imádni – úgy, ahogyan Ő szeretné:

*„A test szerintiek pedig nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Ti azonban nem test szerintiek vagytok, hanem Lélek szerintiek, ha **valóban Isten Lelke lakik bennetek**. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé... Mert **akiket Isten Lelke vezérel**, azok Isten fiai.”* (Róma 8:8-9, 14)

Pál világossá teszi, mi az alapfeltétele annak, hogy valaki igazi imádó legyen, és kedves legyen Isten előtt. Először is azt mondja, hogy csak azok kedvesek Isten előtt, akik „*Lélek szerintiek*”, azaz Isten és Krisztus Lelke bennük lakik. Akiben nem lakik ez a Lélek, az még „*test szerinti*”, és „*nem az övé*”. Ennélfogva nincs biztonságban.

Másrészt Lélekben imádni az Atyát a gyakorlatban azt jelenti, hogy a hívő Isten Lelkének vezetése alatt él. Nem azok Isten fiai, akik egy bizonyos szervezethez – egy állítólagos „igaz egyházhoz” – tartoznak, bizonyos tantételekben hisznek, bizonyos szokásokat tartanak, bizonyos embereket követnek vagy különféle csodák történnek velük és körülöttük stb.; hanem akik Isten Lelkének személyes vezetése alatt állnak!

Ugyanerről az igazságról tesz bizonyosságot János apostol is:

*„És ez az a bizonyágtétel, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. **Akié a Fiú, azé az élet**, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”* (1János 5:11-12)

Az igazi és egyetlen lényeges kérdés valójában az, hogy van-e személyes kapcsolatod Jézus Krisztussal, és hogy az Ő benned lakozó Lelkének személyes vezetése alatt éled-e a napjaidat. Minden más – hovatartozás, szokások, tantételek, csodák stb. – csak külsőség, ami nem ment meg! Ezek a dolgok nem adnak az embernek igazi biztonságot, mert az csak és kizárólag Jézus Krisztusban van. Az ember csak a Vele való személyes, Lélek általi kapcsolatban élve lehet biztonságban.

Néhány tanulság

Először is: a „Melyik az igaz egyház?” egy eleve elhibázott kérdés. Mégpedig azért, mert azok, akik

ezt a kérdést felteszik, a legtöbb esetben csak a „*hazugság oltalmát*” fogják megtalálni. A kérdés mögött ugyanis egy olyan életöszön húzódik, ami az embert a *biztonság* iránti szükséglet betöltésére hajtja – nem pedig az *igazság* megtalálására. És ezt a biztonságot az emberek legtöbbször dolgokban találják meg. Ez azonban csalóka látszatbiztonság csupán, hiszen az igazi biztonság nem **dolgokban** van, hanem egy **személyben**: a „szegletkő” Jézus Krisztusban.

Természetesen a legtöbb keresztény nem gondolja azt, hogy „dolgokban” hisz. Ellenkezőleg: meg van győződve arról, hogy ténylegesen Jézus Krisztusban bízunk. Hiszen azt az *egyházat/szervezetet*, amire tartozik, Jézus Krisztus alapította; a *tantételeket*, amiben hisz, Jézus Krisztus tanította; a *szokásokat*, amiket gyakorol, Jézus Krisztus tekintélyével rendelték el; a *személyeket*, akiket követ, Jézus Krisztus kente fel; a *csodák*, amiket tapasztal, Jézus Krisztus neve által történnek, stb. Ezek a dolgok mind Jézus Krisztussal kapcsolnak össze; hol van akkor a probléma?!

A valóság azonban az, hogy **Jézus Krisztus nem dolog, hanem személy**, és Benne bízni nem azt jelenti, hogy dolgokban bízunk, hanem azt, hogy *személyesen* Benne! Lélekben imádni az Atyát azt jelenti, hogy *személyes* közösségben vagyunk Vele, és Ő *személyesen* vezet minket. **Személyesen!** – nem szervezetek, tantételek, szokások stb. által... Ha eddig nem erre a *személyes* viszonyra alapoztad a biztonságodat, akkor értékeld át az Úrral való kapcsolatodat, és kezd el Őt igazán keresni, mert valódi biztonságot kizárólag a Jézus Krisztussal való **élő, személyes kapcsolat** nyújt. És tudd, hogy Ő már régóta keres, és azt akarja, hogy te is igazi imádója legyél...

Akik a Bárányt követik

A Biblia ószövetségi próféciait és újszövetségi tanításait tanulmányozva bárki meggyőződhet afelől, hogy – az „igaz egyház” mítoszában túllépve – egyedül a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatban találhatunk biztonságot. Isten azonban semmi kételetyt nem akart hagyni ebben a kulcsfontosságú kérdésben. A végső eseményekről szóló utolsó ki nyilatkoztatásában – a Jelenések könyvében – nagyon világos jellemzést adott azokról az emberekről, akik az „*ostorozó áradat*” eljövételének idején megállnak, és biztonságban lesznek:

„És láttam, íme, a Bárány állt ott a Sion hegyén, és ővele száznegyvennégyezren, akiknek homlo-

kára fel volt írva az ő neve és Atyjának neve... Ezek azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, ahova megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül zsengeül Istennek és a Báránynak, és szájukban nem találtak álnokság, mert feddhetetlenek.” (Jelenések 14:1,4-5)

A próféciaikban az asszony egy egyházat, vallási mozgalmat vagy szervezetet jelképez. Jelenések könyve két asszonyról beszél – egy tiszta asszonyról és egy parázna asszonyról. A tiszta asszony az Isten művét előre vivő, míg a parázna asszony az Istentől elfordult, hitehagyó vallási szervezeteket, mozgalmakat jelképezi. Ugyanakkor Jelenések 14:4 szerint a 144.000 tagjai *semmilyen asszonnyal* nem szennyezték be magukat, mert szüzek. Itt nem csupán a parázna, hitehagyó asszonyokról van szó, hanem általában az asszonyokról – mindenfajta egyházzól, vallási szervezetről. Ezek az emberek felül fognak emelkedni az „igaz egyház” mítoszában, és szabadok lesznek az **egyházi, felekezeti gondolkodásmódtól** – attól, hogy *dolgokban* keressék a biztonságot.

Ezek az emberek csak és kizárólag Jézus Krisztust – a Bárányt – követik, aki *személyesen* vezeti őket. Hova követik Őt? Ahova megy!!! Vagyis az életüket teljes mértékben Jézus Krisztus személyes vezetése alá helyezték. Ahova az Úr megy, ők is oda mennek. Csak azt teszik, amire az Úr indítja őket. Nem szervezeteket, tantételeket, szokásokat, pásztorokat, csodákat stb. követnek, hanem egyedül Jézus Krisztust. Aki nem kizárólag Jézus Krisztusra figyel, hanem mellette másra is, az nem tudja mindenben követni a Bárányt, hiszen amikor éppen másra figyel, eleve nem is hallja meg a hangját! Akik viszont egyedül a Bárány hangjára figyelnek, azokat már nem érdekli többé egyetlen „asszony” – egyetlen „igaz egyház” – sem!

A Biblia így jellemzi tehát az Isten művét megkoronázó embercsoportot. Olyan embereket mutat be, akik megtanulták, hogy életüket teljes egészében Isten személyes vezetése alá helyezték. Ehhez viszont szükséges, hogy a „*hazugság oltalma*”, az „igaz egyház” mítosza helyett Benne találják meg azt a valódi biztonságot, amely mindvégig meg fogja tartani őket – a történelem utolsó és legnagyobb próbájában is.

Kívánom, hogy mindnyájan megtaláljuk ezt a biztonságot Jézus Krisztus személyes követésében! ■

Sánta János

Bevington naplója XII.

Isten bolondja

5. fejezet (befejezés)

Következetesség

Nagy örömmre szolgál újra leírni ezen tapasztalásokat, és remélem, hogy másoknak is ugyanolyan áldást jelentenek majd, mint nekem. A valódi, kitartó, önzetlen imádság mozgásba hozza a dolgokat; és fontos, hogy komolyan is gondoljuk, amit kimondunk. Egy kislány egyszer ezt mondta az apukájának, aki azt állította, hogy Jézus nem mindent gondolt komolyan, amit a Bibliában mondott:

– De apa, ha Jézus nem azt gondolta, amit mondott, akkor miért nem azt mondta, amit gondolt?

– Ámen! – kiáltottam – Hát ez az!

Láttam, amint egyes igehirdetők leborultak és azért imádkoztak, hogy Jézus gyógyítsa meg ezt vagy azt a gyülekezeti tagot – és látszólag eltökélten imádkoztak –, ám ha imáik meghallgatásra találtak volna, jobban meg lettek volna lepődve, mint azok a keresztyének, akik nem hitték el, hogy Péter kopogtat az ajtón. Sőt, egy esetben, amikor egy ilyen imát hallottam, az illető utólag fülem hallatára tagadta, hogy Jézus ma is gyógyít.

Egyszer, évekkkel ezelőtt egy összejövetelt tartottam Lexington, Kentucky közelében, ahol Isten azonnal meggyógyított egy testvérnőt, aki már nyolc éve beteg volt. A prédikátor felpattant a szószéken, és kijelentette, hogy Jézusnak semmi köze nem lehetett ehhez a gyógyuláshoz. Pedig az asszony már öt éve nem tudott lábra állni, aznap este viszont – ugyanazon a napon, amikor meggyógyult – saját lábán ment a gyülekezetbe. (Ó, következetesség, mily' drága kincs vagy!)

Szökött elmebeteg

Egyszer Ohióban tartottam összejövetelt, egy elmebetegintézetből nem messze; és szokásomhoz híven ott is kijártam az erdőbe. Mivel azt gondoltam, hallótávolságon kívül vagyok, elég nagy zajt csaptam: hangosan imádkoztam, kezeimmel pedig úgy hadonásztam, hogy az arra tévedt járókelő bolondnak hihetett. Mindeközben az elmebetegintézet egyik gondozottja valószínűleg megszökhett, és jutalmat tűztek ki a megtalálókra. Így esett, hogy két férfi, aki éppen arra járt az erdőben, meg-

hallott, és azonnal megállapította, hogy én vagyok az az elmebeteg! Mivel nem akarták elszalasztani a biztos jutalmat, így tanakodtak egymással:

– Lehet, hogy nem bírnánk vele ketten, úgyhogy inkább fussunk gyorsan vissza a faluba, hívjuk ki a rendőröket és úgy fogjuk el a fickót!

Gyorsan el is szaladtak, és jelentették felfedezésüket. A rendőröket azonnal kirendelték, és jöttek is – három kocsival, kötelekkel, bilincsekkel, láncokkal, drótokkal és mindenféle biztonsági eszközzel.

Mire kiértek, addigra már befejeztem a tornamentványomat, és visszatértem a házba. Mivel ez egy eléggé félreeső hely volt, a ház asszonya nem tudta mire vélni, miért áll meg hét férfi az erdő mellett, és hova készülnek a három kocsival és a nagy felszereléssel. Így hát felszólt nekem az asszony az emeletre:

– Bevington testvér, láttad ezeket az embereket, akik az erdőnkbe indulnak?

– Nem én – feleltem.

Ekkor lehívott, hogy én is megnézzem a társaságot. Mivel magam sem tudtam mire vélni a dolgot, visszatértem a szobámba. Az egyik rendőr azonban hamarosan kopogtatott, és ezt mondta:

– Tud valamit arról az elmebetegről, aki a napokban szökött meg az elmebetegintézetből, és akit az ön erdejében láttak ma délután?

Az asszony feltett pár kérdést az illető alakjáról, öltözetéről és viselkedéséről, és amikor a rendőrök leírták előtte, hangos nevetésben tört ki – ugyanis ő is látta, hogyan imádkozom. Végül így felelt:

– Persze, épp itt van a házamban – majd az ajtóhoz lépett és lehívott.

Mivel a rendőrtiszt már kétszer is volt a prédikációmon, azonnal felismert, és mindenki jót nevetett – persze a két jutaloméhes fickó kivételével.

Mi a tanulság? Az, hogy az imáinknak jelentősége van! Amikor Taylor egyszer éppen Afrikáért könyörgött és tusakodott, Isten végül azt mondta neki: „Taylor, csomagolj és indult Afrikába!” Ő ezt imában kapta! Hát én meg majdnem a bolondok házába kerültem, de aztán végül elengedtek.

Elmulasztott bizonyágtétel

Egyik évben elmentem a cincinnati-i összejövetelre, s míg ott voltam, meghívtak, hogy a folyamodon lentebb is tartsak egy összejövetelt. Magára az összejövetelre már nem nagyon emlékszem, de arra igen, hogy egy testvérnő nem tudott eljönni az alkalmakra, mivel ágyhoz volt kötve. Elmentem, hogy imádkozzak érte, ám csakhamar éreztem, hogy valami megmagyarázhatatlan akadály van előttem. Meg akartam győződni róla, hogy ugyanarról van-e szó, mint ami Dániel 10-ben van feljegyezve, úgyszólván először a csűrbe mentem ki, majd az erdőbe.

Ez a testvérnő egyszer már meggyógyult imáinkra. 48 óra múltán Isten meg tudta mutatni, hogy az asszony soha nem tett bizonyágot gyógyulásáról, úgyszólván bementem hozzá és emlékeztettem mulasztására. Rövid szünet után így szólt:

– Bevington testvér, ki mondta neked, hogy soha nem tettem erről bizonyágot? Akárki is volt, hazudott!

– Testvérnő, te soha nem tettél bizonyágot itt, ebben a metodista gyülekezetben, ahol jól ismernek.

– Az lehet, hogy itt nem, de egyszer a cincinnati-i összejövetelen, egy szabadtéri alkalmon igen!

– Nagy ügy! Hiszen ott senki nem ismert, semmilyen áldozattal nem járt; nem állt fenn annak a veszélye, hogy valaki ujjal mutogatna majd rád! – szegeztem neki – Testvérnő, túl gyáva voltál ahhoz, hogy kiállj itt helyben, és elmondd, Isten mit tett érted. Márpedig Jézus megmondta: *»Aki szégyell engem és az én beszédemet, az Emberfia is szégyellni fogja azt«.*

– Tudni akarom, ki mondta ezt neked! – kérdezte.

– Isten mondta nekem, kint az erdőben – feleltem.

– Igen, ez az igazság, Bevington testvér – vallotta be. – Imádkoznál értem, hogy Isten megbocsásson nekem?

– Ha meg tudod győzni Istent arról, hogy kiállsz ezek elé a gúnyolódók elé, és elmondod, ami történt, akkor valószínűsítem, hogy Isten meggyógyít téged. De ehhez Őt kell meggyőznöd, ami nem lesz egyszerű. Engem könnyen meg tudsz győzni, de ez nem Bevington ügye, hanem a tiéd és Istené, aki a mindent látó Jehova. Isten előtt nem kedves, aki gyáva.

A lelki röntgengép

Magára hagytam tehát, és visszamentem az erdőbe. Hat órát maradtam az erdőben, majd a hátsó úton kiosontam, és a házat elkerülve négy mérföldet gyalogoltam egy másik helyre, ahol egy másik összejövetelt tartottam. Mindeközben az asszony állapota egyre romlott. A másik összejövetel 14 napig tartott, sokan megtalálták az Urat, ketten pedig meggyógyultak. Az asszony meghallotta, hol vagyok, és utánam küldött. Elmentem hát hozzá, ő pedig így fogadott:

– Nagy gondban vagyok. Megmondtam az Úrnak, hogy elbeszélem, ami történt, itt helyben, ebben a gyülekezetben.

– Szerintem tudja, hogy most is hazudsz, mint előzőleg – feleltem.

Ezután vettem a kalapomat és kimentem az erdőbe. Négy napig voltam ott, és nagyon vágytam arra, hogy az asszony eljusson arra a pontra, hogy Isten a gyógyulás ajándékával örvendeztethesse meg – ugyanis javaival és talentumaival jó szolgálatot tehetett volna Istennek, ha igazán alávetette volna magát Neki.

Az asszony teljesen elképedt a viselkedésemre, és kezdte azt gondolni, hogy elmentek nálam otthonról. Én azonban egy domb tetején voltam egy nagy tölgyfa alatt, és azért könyörögtem Istenhez, hogy ébressze őt fel, és vezesse el oda, ahol Ő szeretné látni. Isten pedig munkálkodott. Az ötödik délután szólt az Úr, hogy azonnal menjek vissza hozzá, én pedig engedtem.

Micsoda látvány tárult a szemem elé! 48 órája folyamatosan csak sírt! Amikor bekopogtam az ajtón, két zokogás között csak nyögve bírt szólni, hogy jöjjenek be. Amikor beléptem, felemelt kezekkel mondta:

– Ó, annyira örülök, hogy visszajöttél! Isten meghallgatta az imámat. Bocsáss meg, ó, bocsáss meg, hogy nehezteltem rád, és olyan sok csúnya dolgot mondtam rólad. Ó, annyira sajnálom; nem is tudtam, hogy ilyen hitvány vagyok!

Hát ezért kellett annyi órát az erdőben töltenem! Ennek a büszke szívnek meg kellett alázkodnia. Ez az asszony még soha nem jutott tovább az imaházi vallásosságánál. Teljesen nyilvánvalóvá vált számomra, hogy még soha nem nyerte el a Szent Lelket: lehetetlennek tartom ugyanis, hogy valaki elveszítse az újjászületést, de megtartsa a megszentelődést. Az volt a megérzésem, hogy valójában

visszaeső bűnös, de ott és akkor nem tartottam volna bölcs dolognak nyíltan megmondani neki. Ezt mondta ugyanis nekem:

– Bevington testvér, elveszítettem a megszentelődést, mert ha meg lettem volna szentelve, akkor soha nem éreztem volna veled kapcsolatban úgy, ahogy.

Nos, az ilyen helyzetekben van szükség nagy bölcsességre. Egészen bizonyos vagyok benne, hogy ha akkor megmondtam volna neki nyíltan, hogy ő egy visszaeső bűnös, ezt csípőből elutasította volna. Úgyhogy inkább visszamentem az erdőbe, és Istenhez könyörögtem, hogy Ő adja tudtára a dolgot, mert Ő sokkal jobban tudja kezelni az ilyen súlyos eseteket, mint mi. Miután lejöttem a dombról, még öt órát kint maradtam a csűrben, és így kiáltottam:

– Istenem, ne hagyd őt önbecsapásban!

Az ötórás istálló-i küzdelmem felért egy röntgenzéssel, végül ugyanis így nyilatkozott az asszony:

– Bevington testvér, biztos vagyok benne, hogy nagyon meg fogsz lepődni azon, amit most mondani fogok, de úgy érzem, mégis el kell mondanom. Valójában visszaeső bűnös vagyok. Úgyhogy ne azért imádkozz, hogy megszentelődjek, hanem azért, hogy vissza tudjak térni Istenhez!

Utolsó próbálkozások

Ebből is látszik, hogy tízből kilencszer miért valunk csúfos kudarcot, amikor olyan munkát próbálunk elvégezni, amire Isten sokkalta alkalmasabb nálunk. Ezután már csak három órába telt, hogy visszataláljon Istenhez, és boldogan mondta:

– Hát, Bevington testvér, nem lehet, hogy a megtéréssel együtt már meg is szentelődtem? Olyan boldog vagyok!

– Láttál már olyat, aki egyszersmind meg is szentelődött, amikor újjászületett? – kérdeztem.

– Tudom, tudom, de én olyan boldog vagyok!

– Hát legyél is boldog! – feleltem – Egy olyan asszony, aki ilyen csúnyán becsapja az ajtót a legjobb barát, Jézus előtt, és úgy bánik Vele, ahogy te bántál Vele, aztán elfogadja gyöngéd bocsánatát ezért a bánásmódot, és Jézus még szerető karjaiba is öleli, visszaadva korábbi örömét: az ilyen embernek van is oka a boldogságra!

– Bizonyára igazad van. Imádkozhatnánk most a gyógyulásomért is? – kérdezte.

– A Könyvben az áll, hogy »keressétek először Isten országát és az ő igazságát«. Igaz, újjászületél, de elnyerted már az Ő igazságát?

– Úgy gondolom, még nem. Mit kell tennem?

– Hát nem akarsz megszentelődni?

– Ó, dehogynem!

– Akkor miért ne imádkoznánk a megszentelődésért?

– Azt gondoltam, hogy a gyógyulásom után könnyebben át tudnám küzdeni magam, hogy megszentelődjek.

– Hát ezt az Igével kell megbeszélned...

Erre ismét fogtam a kalapomat és kimentem. Már hét napja nem ettem, úgyhogy bementem a konyhába, és mondtam a lányának, hogy éhes vagyok. Kaptam egy jó kis ebédet, amit jóízűen elfogyasztottam.

Volt egy hétéves forma kislányuk is, aki látott engem a konyhában. Amikor bement az anyja szobájába, továbbadta, amit egy cincinatti-i kislányról meséltem neki. Az asszony ekkor behívatott, majd így szólt:

– Most már nincs semmi neheztelés bennem irányodban. Hiszed, hogy Jézus meg fog gyógyítani engem?

– Talán. Miután vettél Szent Lelket – feleltem.

Erre vett egy jó nagy levegőt, de végül kötélnek állt:

– Rendben, akarom a Szent Lelket.

Elkezdünk tehát imádkozni. Úgy délután 4 óra lehetett. Négy éjszakát és három napot töltöttem vele, Istenbe kapaszkodva, míg kimúlt a régi élete. Egyikünk sem evett semmit a vizsgálat alatt. Isten meghallgatta az imát, és úgy tűnt számomra, hogy ő lett a leghalottabb élő ember a világon, akit jó ideje láttam. A férje – bár saját maga még nem nyert üdvösséget – szilárdan hitt a teljes megszentelésben, és mindvégig támogató. Az isteni gyógyítás mellett is bátran síkra szállt, és többször mondta nekem, hogy ha a felesége eljutna oda, hogy teljesen alárendeli magát Istennek, akkor bizonyosan meggyógyulna.

Isten megoldása a legjobb

Így történt, hogy a negyedik reggelen az asszony kiugrott az ágyból. Csak a kislány volt még ébren, amikor az anyja így kiáltott fel:

– Megszentelve és meggyógyítva! Ó, ez most már végre az igazi!

Ezek után még kétszer találkoztam vele, és láthatóan teljesen kicserélték – más asszony lett.

Ezután a férje is kérte, hogy maradjak még egy napot. Mivel kicsit kimerült voltam, ezúttal a csűrbe mentem, és ott könyörögtem érte. Délután fél 4-kor kijöttem, és ott találtam a férfit az egyik boxban, a tehénistállóban – becsületesen imádkozott. Hát ezért küzdöttem az elmúlt hetekben, és ez volt az eredménye különös viselkedésemnek! Mindennek volt értelme! Éjjel 10:30-ra át is küzdötte magát a férfi. A cincinnati-i táborban nyilvánosan is hallhattuk félreérthetetlen bizonyítékát annak, hogy ami mellett korábban csak érvelni tudott, azt most ténylegesen is megkapta.

Na, erre mit mondasz? Van valami, ami túl nehéz az Úrnak? Nem engedhetjük meg magunknak, hogy félreértsenek és kibeszéljenek minket, hogy hazudozzanak felőlünk, hogy hamis színben tünessenek fel és gyakorta kiközösítsenek minket – ha ezáltal Isten embereket vonhat magához?! Nem szükséges mindig minden miértre tudnunk a választ: a mi dolgunk csak annyi, hogy hallgassunk Istenre.

Bár már kezdetben sem volt teljesen tiszta előttem az asszony helyzete, inkább Istenre hallgattam. És ahogy telt az idő, olyan kinyilatkoztatásokat kaptam, amik minden kétséget eloszlattak – de csak a pillanatnyi helyzetben. Ha azonban az Úr egy bizonyos pontig elvezetett, akkor teljes bizalommal várhattam további vezetését is. Ő pedig mindent szépen, a maga rendjében világosságra hozott.

Isten csak ritkán avat be minket teljes tervébe – ami a konkrétan ránk bízott személyek iránti munkát illeti. Ő lépésről lépésre akar vezetni. Isten tervében kezdettől fogva benne volt ennek az asszonynak a teljes megszentelődése és gyógyulása; sőt férjének üdvössége és megszentelődése is. De ehhez olyasvalakire volt szüksége, aki hagyja Őt, hogy – emberi szemszögből nézve – nagyon ésszerűtlen dolgokat csináljon általa, így teljesítve be az Ő tervét. Isten látta, hogy a bolond Bevington meg lehet bízni ezzel a fontos munkával, így esett rám a sors. Nagyjából hét hetet dolgoztam ezen az ügyön, és az idő legnagyobb részét az erdőben vagy a szénakazalban, elvonultan töltöttem. Sokszor a félrevonulásunk ad teret Istennek a legnagyobb csodák véghezvitelére. ■

G.C. Bevington

A következő fejezet személyes, ill. másokkal történt gyógyulásokkal folytatódik...

A következő számban folytatódik Jelenések könyve tanulmány-sorozatunk.

A kéthetente tartott bibliai tanítások meghallgatásához, megtekintéséhez keresd fel weblapunkat!

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja, míg mindnyájan felnövekedünk hitben Jézus teljességéig, és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: *Gégény Rudolf, Sánta János.*

Felelős szerkesztő: *Sánta János.* Borítóterv és lapszerkesztés: *Gégény Lora Mariann.*

Magyar nyelvi ellenőrzés: *Barati Lilla.*

Kiadja: *Redacția Divina Vindecare.*

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

IMPRIMATE

Destinatar

Expeditor
Redacția Divina Vindecare
loc. Balșa 139
jud. Hunedoara
Cod. 337015
Romania

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: +3620/779-47-67

E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is megtalálasz minket:

 [hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

További információért keresd fel internetes oldalunkat:

hitbol.hu